

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2007, č. j. OAM-1-928/VL-07-12-2007, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2008, č. j. 62 Az 33/2007 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 4. 12. 2007, č. j. OAM-1-928/VL-07-12-2007. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

V dané věci stěžovatel podal blanketní kasační stížnost, v níž pouze požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť bezodkladný výkon rozhodnutí správního orgánu by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že jím podaná žaloba netrpěla vadami vytčenými krajským soudem. Ač bylo podání směřované soudu laické, bylo z něj jasně patrné, čeho se stěžovatel žalobou domáhal. Výzva krajského soudu ze dne 10. 3. 2008 k doplnění a upřesnění podání stěžovatele byla ryze formální a stěžovatel poučení, jak doplnění žaloby provést, neporozuměl. V dalším bodu kasační stížnosti stěžovatel namítá, že při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno především

ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to takovým způsobem, že mohla být ovlivněna zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Podle názoru stěžovatele došlo ze strany správního orgánu též k porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na pouhé neodůvodněné konstatování, že v případě stěžovatele nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů. K povinnosti zdůvodnit řádně rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 Azs 30/2008 – 77, a rozsudek téhož soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105. Stěžovatel tedy neuvádí žádné skutečnosti, pro které by jeho kasační stížnost měla být posouzena jako přijatelná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany formou azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že kasační stížnost posoudil v souladu s právním názorem, který zaujal rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, a dle kterého *„líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‘obvyklých’ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo*

rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jim tvrzené nezákonnosti.“ Citované závěry se týkají žalobních bodů, nicméně jsou bezprostředně použitelné i na stížní námitky. Ve světle tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud nemohl z důvodu pouze obecného vymezení blíže přezkoumat jeden z výše uvedených důvodů kasační stížnosti. Stěžovatel v něm tvrdí, že „*při nedostatečném zjišťování skutkové podstaty bylo porušeno především ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a to takovým způsobem, že mohla být ovlivněna zákonost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit“.* Pokud stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval, v čem spatřuje porušení citovaných ustanovení správního řádu, nelze taková konstatování považovat za jednotlivé body kasační stížnosti a samostatně se jimi zabývat. Krajský soud se mimo to ani nevyslovil ke stěžovatelem namítaným pochybením správního orgánu, jelikož žalobu stěžovatele odmítl pro její vady procesním usnesením.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti rozvádí svou námitku o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu v části neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud na tomto místě toliko odkazuje na své rozhodnutí ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005 – 87, podle něhož „*Nejvyšší správní soud zamítne kasační stížnost, která se míjí s důvody, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí zrušit“.* Je zřejmé, že stěžovatel v tomto bodu kasační stížnosti brojí proti postupu správního orgánu, nikoli proti závěrům uvedeným v rozhodnutí krajského soudu. Ten se totiž k této námitce nevyjadřoval a rozhodnutí o ní nebylo obsahem kasační stížností napadeného rozhodnutí, neboť – jak je již výše uvedeno – žalobu odmítl usnesením pro neodstranění jejích vad.

Jedinou námitkou, která směřuje proti důvodům rozhodnutí krajského soudu, je tak tvrzení stěžovatele, že podaná žaloba byla projednatelná a výzva k jejímu doplnění ryze formální, přičemž stěžovatel neporozuměl poučení krajského soudu, jak žalobu doplnit. Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud ověřil, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu byla krajskému soudu doručena dne 20. 12. 2007. Na první straně tohoto podání jsou označeni účastníci a napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž podání je nadepsáno jako „*žaloba proti tomuto rozhodnutí“.* Na druhé straně se nachází text ve vietnamském jazyce, který soudem ustanovený tlumočník přeložil takto: „*Dne sedmáctého prosince jsem zmocnil advokáta, aby podal odvolání. Byl jsem na pohovoru dne 19. 12. 2007. Podpis nečitelný.“* Usnesením ze dne 10. 3. 2008 byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě do 5 dnů od jeho doručení doplnil a upřesnil svoje podání označené jako žaloba tak, aby 1) označil žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, 2) označil advokáta, kterého dne 17. 12. 2007 zmocnil k zastupování. V závěru tohoto usnesení krajský soud stěžovatele poučil o tom, že neodstraní-li ve stanovené lhůtě vady podání, bude řízení o správní žalobě odmítnuto. Toto usnesení

bylo soudním tlumočnickem přeloženo do vietnamského jazyka a dne 1. 4. 2008 doručeno stěžovateli. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel podání nedoplnil, krajský soud usnesením ze dne 19. 5. 2008 jeho návrh odmítl. Z uvedeného souhrnu je jednoznačně patrné, že podání stěžovatele označené jako žaloba oproti tvrzení obsaženému v kasační stížnosti neobsahovalo nezbytné náležitosti podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl řádně v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 téhož právního předpisu usnesením vyzván k odstranění vad podání a poučen o následcích jeho nedoplnění. Tato výzva byla dostatečně určitá a stěžovateli byla navíc doručena v jeho rodném jazyce. Po marném uplynutí lhůty stanovené v tomto usnesení krajský soud podání stěžovatele odmítl. Na základě těchto skutečností dospěl zdejší soud k závěru, že krajský soud se v řízení nedopustil žádného hrubého pochybení, které by založilo přijatelnost stěžovatelovy kasační stížnosti. Správností postupu krajského soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nadto již zabýval ve svých rozhodnutích, např. v usnesení ze dne 3. 6. 2003, č. j. Na 148/2003 – 14, publikovaném pod č. 50/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 Azs 53/2003 – 66, publikovaném pod č. 759/2006 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 19. 8. 2008, č. j. 8 Ans 4/2008 – 167, dostupném na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu